

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2026 r. na posiedzeniu bez udziału stron
w sprawie Ł.F. wniosku obrońcy skazanego
o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 27 stycznia 2026 r., sygn. akt XI Ka 1074/25, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 12 sierpnia 2025 r., sygn. akt IX K 507/22,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

We wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia podnosi się, że podstawy kasacyjne są zasadne, zwłaszcza zarzut wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w odniesieniu do jednego z czynów, co w znacznym stopniu wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. Nadto, zarzucane czyny miały miejsce ponad 6 lat temu, a w konsekwencji „nie sposób twierdzić, iż koniecznym jest, w oparciu o jakiegokolwiek podstawy, rychłe wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Ł.F. bowiem nadal jest osobą o ustabilizowanym trybie życia i dobrej opinii w lokalnej społeczności, prowadzi działalność gospodarczą oraz utrzymuje żonę, tym samym wstrzymanie wykonania kary nie spowoduje naruszenia w zakresie celów orzeczonej kary”.

Wniosek złożony przez obrońcę skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania wyroku określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero w istocie wówczas, gdy bądź to (niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej) już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania słuszności tej kasacji, bądź też wówczas, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki.

Należy wskazać, że powołanie się na treść zarzutów nie może być uznane za wystarczające dla przyjęcia, iż konieczne jest wstrzymanie wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Wykonywany jest bowiem wyrok już prawomocny, a kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia już wykonalnego orzeczenia i nie ma ona skutku suspensywnego. Nie może ten argument automatycznie przesądzać o tym, że na pierwszy rzut oka istnieje podstawa do odstąpienia od domniemania trafności ocen i ustaleń przyjętych za podstawę prawomocnego wyroku już na etapie rozpoznawania niniejszego wniosku. Należy podkreślić, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może być przecież całościowa i merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, gdyż ta może zostać rozstrzygnięta dopiero w trakcie rozpoznawania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

W odniesieniu do zarzutu podnoszącego wystąpienie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. trzeba wskazać, że dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu) musiałoby mieć charakter oczywistości. W niniejszej sprawie kwestia ewentualnego wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k. wymaga przeprowadzenia analizy akt sprawy i nie jawi się jako jednoznaczna.

Sąd Najwyższy nie neguje złożonej sytuacji rodzinnej i osobistej skazanego, jednakże okoliczności te mogą być wzięte pod uwagę w razie skorzystania przez niego z instytucji prawa karnego wykonawczego. Innymi słowy, tego rodzaju sytuacja może być ewentualnie przesłanką do ubiegania się o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności w przypadku osadzenia w zakładzie karnym (art. 153 k.k.w.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]